

Ми вже неодноразово писали про те, що за останні роки просилися польські претензії до західно-українських земель, і в першу чергу до Галичини та Волині. Цьому наступові успішно сприяють місцеві органи влади і українські вчені та публіцисти, які готують ідейно-моральне підґрунтя гейби демократичних взаємин між обома народами але чомусь у цьому ґрунті виростають лише біло-червоні квіти, а синьо-жовті в'януть або зовсім не сходять. Це звичайно алегорія, але на практиці так воно є.

Хотілось би дізнатись, наприклад у Львівській держадміністрації чи Львівській міській адміністрації, скільки за роки незалежності Львівщині, зрештою, як і по всій Галичині, чи Волині встановлено польськими державними чи громадянськими організаціями, пропам'ятних хрестів, меморіальних таблиць, курганів пам'яті, меморіальних комплексів, пам'ятників, меморіальних кладовищ чи костьолів. Думаю, що цифра буде приголомшуючою, в порівнянні з відкритими українськими пам'ятниками на території Закерзоння чи навіть в етнічній Польщі. Дуже вже ми демократичні. Маю на увазі українців. Встановлюємо на своїй території таблиці на честь Пікудського, Арпада, російського Потьомкіна не кажучи вже про Леніна чи Сталіна. А від цього наші сусіди стають все нахабнішими, зокрема у відтворенні і закріпленні польськості на «кресах всходніх».

Місцеві домінуси сприяють, часто без погодження з обласною адміністрацією відкриття елементів польського наступу на наших землях. Прикладів чимало!

Всі людські негачії приписуються виключно українцям, як правило українським козакам, воякам УГА і особливо УПА. Таке відчуття, що серед польських агресорів, що сотнями років вторгались на українські землі, не було злочинців – суцільні миротворці з обличчям праведників.

27 червня цього року міська рада Кракова прийняла резолюцію, яку підготував незалежний радник Мирослав Гіларський у справі встановлення 11 липня днем пам'яті «Мучеництва Кресів», дана резолюція скерована до Президента і Сейму РП. Зміст резолюції написаний в антиукраїнському, антиоунівському дусі, бо саме вояки УПА «Вбивали людей незахищених, жінок, дітей і старих. Їх вбивали варварськи і жахливо за їх національність».

Хочеться сказати авторам резолюції: а українців ви вбивали не за національністю, а лише за соціальним станом чи як?

В резолюції відмічено, що «українці вбивали жидів, росіян, чехів, вірмен, українців». Пів-Європи знищили проклятуші українці! Не заперечуємо, у війсьній завірюсі гинули чужинці і українці. Але не слід «пригладжувати» злочини тих, хто мільйонами винищував українців, починаючи від раннього середньовіччя і закінчуючи 30-50 р.р. ХХст.

Міська рада Кракова «виражає підтримку» спільного проекту багатьох організацій та

осередків в тому числі кресових, встановлення 11 липня дня пам'яті «Мучеництва Кресів». «Простіть нас і будете прощені». Наші президенти : Л. Кравчук, Л. Кучма, В. Ющенко, В. Янукович неодноразово вибачались за жертви поляків в часі 40-их років ХХст. А виявляється цього мало! Наш гуманізм спрямований проти нас самих, адже з польського боку, виношуються далекосяжні плани і тому в реалізації цих проектів включені і українські високо дипломовані гонителі історичної правди, які покликані прикривати цей завуальований імперіалізм.

Далі: Гданський відділ товариства мілуснікув Львова і Південно-Східних Кресів влаштовує пропам'ятну літургію, яка відбувалася 11 липня 2012 р. в костьолі св. Бригіди з нагоди людовбивства, яке влаштували українські націоналісти ОУН-УПА в 1937-1947 роках.

Як бачимо знову реанімуються прямі нападки на нашу історію, важкою ходою польських імперіалізм наближається до «Кресів всходніх». Зрештою, українці, особливо Галичини дуже добре обізнані з діяльністю керівництва кресових організацій як таких, що мріють про повернення кресів. Документів, заяв, публікацій з цього приводу предостатньо.

Ще приклад. Клуб «Samborzan» «Товариство мілуснікув Львова і кресів Південно-східних» в Освенцимі від імені кресових середовищ запрошує на урочисте відкриття меморіальної таблиці, що присвячена помордованим полякам через націоналістів українських на східних кресах Речі Посполитої під час «світової війни». Отже знову ніяких натяків на те, що «креси всходні» це корінні українські землі, які загарбувала «миротворча» Польща від 1340р.

Ніхто з українців не заперечує того, що в кривавому протастоянні гинули поляки, але ж, панове не треба у своїх резолюціях замовчувати цей факт, що з польських рук, на своїй рідній землі, не на кресах загинуло тисячі українців і в тому числі жінки, діти та старі. Очевидно, це не брак самокритики, а може етноментальні хиби щодо українців.

Давайте подивимось на програми урочистостей в польських містах.

Легніца. Тут після меси матиме слово д-р Люцина Кулінська. З її неодноразових публікацій та інтерв'ю бачимо, що ця вчена є абсолютним адептом шовіністів!

Сопот. Меса. Академічний концерт. Показ спеціального спектаклю театру Ніе Тераз. «Баллада про Волинь». І так по всій Польщі.

Варто звернути увагу на заходи, прив'язані до героїзації Армії крайової, яка відзначилася масовими убивствами українців, особливо багато подій присвячені «обороні Пшебража». Наприклад, сайт «Волинський монітор» (українсько-польська інтернет-газета, недавно закрита за браком популярності) подає історію цієї події під назвою «Лампади пам'яті Пшебража» і коментар якогось Валентина Ваколюка, який написав цю статтю, свідомо чи не свідомо керуючись настановами польських шовіністів. Даючи довідку про це село, яке стало опорним пунктом Армії крайової, і де, за його словами, зібралось понад 20 тис. поляків, що втікали від УПА. Очевидно описуючи бойовничий дух Пшебража автор «забув» підкреслити, що його захисники нападали на

навколишні села і навіть розгромили школу підстаршин УПА. Від рук польських бойовиків з Пшебраже загинуло чимало українців і в тому числі вояків УПА, але мучениками чомусь стали польські нападники. У 2004р. кладовище було відновлене силами польської сторони і це село (нині Гайове) стало символом польського героїзму. І це на нашій землі. Адже ми демократи.

Пише п. Ваколюк із великим пієтетом. Цитуємо «Як виявилось, це була остання атака УПА, яка більше не намілилась нападати на найбільший бастион на Волині». База Пшебража стала легендарною, як одне з нечисленних польських поселень на волинській землі...». Щось тут не те п. Ваколюк написав, бо його «історичний» опус не відповідає історичній дійсності, а тому нагадаймо йому твердження серйозного дослідника українсько-польських конфліктів – професора Ігоря Ілюшина з Києва, який у своїй статті «Польське підпілля на території Західної України в роки Другої світової війни» написав (читачу, будь уважний): «Особливо складні були стосунки між поляками і радянськими спеціальними оперативно-чекістськими групами, які з метою проведення органами НКВД УРСР розвідницької й диверсійної роботи в 1942-1943р.р. десантували на бази радянські партизанські загони. Одним із таких загонів був загін М. Прокопюка, який діяв у районі Цуманських лісів і тісно співпрацював з польською базою самооборони в с. Пшебраже. З серпня 1943р. спільними зусиллями поляків із Пребража та партизанського загону М. Прокопюка було розбито одне з міцних формувань УПА». Ні польські кресовяки, ні польські історики, ні Волинський Монітор, ні п. В. Ваколюк про велику дружбу з НКВД і слова не зронив. Можна собі тільки уявити, що робили ці «побратими-товариші» у волинських селах. Отже бачимо суцільну фальсифікацію тодішніх подій.

Щось подібне маємо і з історією більш ранньою. Наприклад, в Житомирі організовано польську виставу «Rowni z Rowniami», присвяченій Гадяцькій угоді 1658. Знову ж таки на першому плані цієї виставки має бути написано, що польський сейм зірвав підписання цієї угоди, на яку сподівався великий гетьман Іван Виговський, а на наступному стенді мав би бути напис : «Ініціатора Гадяцької угоди розстріляли поляки»! Але ж цього нема і не буде!

В останньому номері «Кур'єра галицького» надруковано невелику статтю під назвою «Угорська розповідь про Львівських орлят», про книгу угорця Єно Шентівани, який теж боровся проти українців. Автор статті з сумом підкреслює: «Шкода, що ця книгане була перекладена на польську»,.

Таким чином, на Західній Україні йде масовий і добре організований наступ на важливі, а, часом і святі для українців речі, супроводжуваний традиційною для радянських спецслужб фальсифікацією і пропагандою.

Ігор Федик